

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608065904592/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

«Carpe diem!» stod der over Farbroders Dør på Idet og han *vilde* plukke den – som en Valton, og spise sig mæt for altid.

Han slog Øjnene op. Hele Yngens islagte Sø strømmede mod ham, med Holme og Øer som sorte Tuer og med Odder og Næs som lave Skykæder – en dunkel Rotunde, fyldt af Hestehovenes Trommeslag.

Lykken – jo, den var hans som de andres, nu han vidste, *hvad* den var: Luen i Værneskogen, Festen i Midvinter-Natten! Og han knugede Hænderne om sit Eje: Øjeblikket, det umistelige, Levebrødet til de lange År på Morgongåfva!

En Lyd nåede hans Øre, knap hørlig, sukkende sig frem som gennem selve Søen.

«Farbrøder,» han lyttede under Basliken, «hvad er det?»

«Det?» Farbroders Stemme lo, «sover du, Steffan? Kender du ikke Pumpeværkerne i Persberg?»

Steffans Hænder slappedes – Pumpeværkerne i Persberg, den aldrig ophørende Kruken og Klagen af Gruberne, «Bjærgets Suk gennem femhundred År ...

Søen, som de nu før henover, lette som Fugle, Dybet, der bar dem ... på Sommerdage glødede det rødt: én Grube af Mahn, «Bjærgets» Blik gennem blå og solskinnende Bolger ...

Men – han knugede atter de bristede Hænder – som det Blik nu stængtes bag Is og Mørke, stængede han sit Øje og Øre! Som Valloerne, de Fremmede på «Bjærgets», der havde deres I Hjem i Fernebo, sagde han sig fri, blot dette Nu, for Del i den Jord, som måtte føle sin Skæbne af sit Hjærte, som Mennesket, i gamle Cillufs Viser, af Soten i Siden.

O fri – ved Festen! som de andre, fri for Pligt og Samvittighedsnød, for Had og for Angst: Valton – og lykkelig!

Hesten gjorde et Spring – en Skikkelse dukkede frem, som groet ud af Isen, jordlav, svulmende af en mægtig Pose over Ryggen ...

Farbroders Stemme kaldte:

«Zefyr! Zefyr!»

Og hilste: «God Aften, Elias Bjur!» og atter strøg kun Horizontens Skovrand hen, og hamrede Hestehovene deres Fantåre. Men Steffans Hænder løsnedes påny, lempeligt, afmagtigt.

Døve sit Øre, blinde sit Øje for Jordens Røst, for dens Blik, et Nu eller Livet, her på mons ferri? Umuligere end at løse sig af dets